

Gjerningsmanden ikke har handlet overilet, men at han har gjort, hvad han har gjort, efter et roligt Overblik over hele Situationen, efter en forudgaaet rolig Overveelse. Jeg troer derfor, at det for Retssikkerhedens Skyld vil være tilraadeligt at vedtage den Bestemmelse, at selv for almindeligt forsætligt Mandbrab vil under særdeles skarpene Omstændigheder Straffen kunne forhøjes til Livsstraf.

Jeg skal derefter gaae over til at omtale de Forslag, som jeg tilligemed nogle andre Rigsdagsmænd har stillet til § 307. Disse Endringsforslag angaae Materien om Selvmord. Jeg vil bede de Herrer at kaste et Blik paa § 307; de ville da see, at Paragraphen begynder med at nævne de Bestemmelser i Christian den 5tes Lov, der herefter ganske bortfalde, og at den derefter gaaer over til at nævne de Bestemmelser i Christian den 5tes Lov, der kun bortfalde, forsaavidt Straffebestemmelserne angaaer. Blandt de Lovbud i Christian den 5tes Lov, som saaledes ikke ganske bortfalde, men kun forsaavidt Straffebestemmelserne angaaer, ville de finde Loven 6—6—21, som siger: „Den, som sig selv ombringer, have sin Hovedlob forbrudt til sit Hærskab og maa ei begraves enten i Kirken eller paa Kirkegaarden, medmindre han gjør det i Sygdom og Raseri“. Her bemærkes nu først, at Bestemmelsen om, at den, som ombringer sig selv, skal have sin Hovedlob forbrudt til Hærskabet, forlængst er hævet, nemlig ved Forordningen af 24de Septbr. 1824; der staaer altsaa kun een Bestemmelse tilbage, nemlig den, at Selvmorderen ikke maa begraves enten i Kirken eller paa Kirkegaarden. Naar det nu i Udkastet hedder, ikke at dette Lovbud aldeles hæves, men at kun Straffebestemmelsen hæves, saa synes Udkastet her naturligt at maatte forstaaes paa den Maade, at Noget af det citerede Lovbud fremdeles skal være gjældende; men da der kun i dette Lovbud findes een gjældende Bestemmelse, synes deraf at følge, at der ikke kan tages Noget af dette Lovbud bort, uden at det Hele falder bort, og isølge

dette Raisonnement skulde man jo troe, at det skylbes en Unøiagtighed, at denne Artikel ikke er nævnt blandt dem, der aldeles bortfalde, men blandt dem, der kun hæves, forsaavidt Straffebestemmelserne angaaer. Dette kan imidlertid, troer jeg, ikke antages; Udkastet er affattet med saa stor Omhu og Nøiagtighed, at en saadan Feil ikke kan være indløben. Det er mig derfor klart, hvad ogsaa Motiverne bestyrke, at Udkastet i saa Henseende maa forstaaes paa en anden Maade, men paa hvilken da? Saavidt jeg skjønner, kan Udkastet kun forstaaes paa den ene Maade, at Loven har villet sige, at forsaavidt Straffen angaaer, skal Bestemmelsen falde bort, men hvorvidt den her nævnte Bestemmelse er en Straf eller ikke, det ville vi lade staae hen. Denne Betragtning tillader jeg mig imidlertid at formene turde være mindre rigtig, thi Bestemmelsen i 6—6—21 om, at den, som afliver sig selv, ikke maa begraves i Kirken eller paa Kirkegaarden, staaer ved Siden af den anden Bestemmelse, at Vedkommende skal have sin Hovedlob forbrudt, og den ene Bestemmelse synes klarlig ligesaa vel at maatte være en Straf som den anden. Saaledes er Sagen ogsaa indtil den Dag idag stedse bleven betragtet, og skulde det i saa Henseende være nødvendigt at anføre noget positivt Lovbud som Beviis, kan jeg anføre Parolbefaling af 16de December 1831, der hæver den ældre Bestemmelse i Forordningen af 23de Februar 1752 om Straf i visse Tilfælde for attentet Selvmord. Denne Parolbefaling siger, at den nævnte Forordning, forsaavidt den angaaer attentet Selvmord, skal være hævet, og saa hedder det: „Det sultbragte Selvmord, hvad enten det er skeet i den nævnte eller anden Hensigt, bliver at straffe efter L. 6—6—21, sammenholdt med Forordn. 24de September 1824 § 1“. Dette vil altsaa sige, at Bestemmelsen i 6—6—21 om, at Vedkommende ikke maa begraves i Kirken eller paa Kirkegaarden, er en Straf. Jeg har derfor, da det dog er Lovens Mening, at Straffen for Selvmord skal hæves, tilladt mig at foreslaae,